

[Waldorff]

nogen ting, som betyder, at der bliver taget særligt hensyn til DUC, i hvert fald ikke nogen ting, vi har opdaget, og det er da altid noget.

Der er stillet en række ændringsforslag, og fremskridtspartiet har påtaget sig dels på egen hånd, dels som hånd for rederiforeningen at lave en lang stribe reaktionære, afstumpede ændringsforslag efter princippet, at ethvert forsøg på regulering af hensyn til miljøet eller af hensyn til liv og helbred skal modarbejdes, og det eneste, der tæller, er redernes og olieselskabernes muligheder for at skovle penge til sig. Det er såmænd så dumt, at det dømmes sig selv.

Den diskussion, som SF tager op, er ikke udmøntet i ændringsforslag, men derfor kunne der godt være grund til at sige lidt om det, altså spørgsmålet om, hvorvidt man burde flytte det samlede sikkerhedstilsyn væk fra energiministeriet over til arbejdstilsynet eller arbejdsministeriet eller sågar endda til industriministeriet, som jo i forvejen har skibslovgivningen. Jeg har da indtryk af, at rederiforeningen med mange flere – måske helt ind i regeringen – har arbejdet på, at man faktisk fik placeret dette tilsyn i industriministeriet, men det er heldigvis ikke lykkedes. Jeg mener, det ville havde været en katastrofe, hvis det var sket. Så kan man spørge, hvorfor det ville være en katastrofe, og hvorfor katastrofen ville være en smule mindre, hvis det var arbejdsministeriet, og hvorfor jeg i virkeligheden synes, at det er helt i orden, at det bliver liggende i energiministeriet.

Jeg tror ikke så meget på det, som hr. Kalnæs lægger vægt på, nemlig at det er vigtigt så at sige at få delt ansvaret sådan, at den, der er ansvarlig for energiforsyningen, ikke samtidig er ansvarlig for sikkerheden. Det er nok rigtigt, at man kan finde eksempler på det, og man kan også sige, at det principielt er rigtigt, men jeg ville i hvert fald foretrække, at man også ser på, hvordan det virker praktisk.

Jeg mener, det er en stærk overvurdering at tro, at blot denne adskillelse i ansvarsområder skulle give en særlig sikkerhed for de sikkerhedsmæssige og miljømæssige forhold. Jeg mener, at det centrale er, at det stadig væk er staten, der er ansvarlig for både energiforsyningen og for sikkerhed og miljøet; det er det væsentlige. Staten skal holde øje

med staten, og det betyder for mig at se, at det, man i virkeligheden burde bringe ind i dette her, var at de mennesker, der arbejder på boreplatformene, og de som vil blive truet af forureningsulykker o. lign. i forbindelse med forulykkede platforme, fik en bedre mulighed for at påvirke sikkerhedsforholdene. Det får de ikke, og det er den helt afgørende kritik fra vor side imod dette lovforslag. Det følger det sædvanlige klassesamarbejde med fagpampere og arbejdsgivertop, som sidder og snakker med nogle ministre og nogle styrelser, hvorefter man bakser det på plads.

Som en illustration over for hr. Kalnæs af, at det ikke altid er lykken at få det delt, eller i hvert fald ikke altid giver de ønskede resultater, kan man nævne makkerparret i regeringen Erik Holst/Risgaard Knudsen, som jo ifølge sidstnævnte er de to, der står mest sammen i dansk politik. Hver eneste gang ministeriet for offentlige arbejder har foretaget sig noget, har miljøministeriet prøvet at udøve en eller anden form for kontrol og har hver gang lidt nederlag, og hvorfor det? Fordi det er politisk besluttet i regeringen. Det er sådan set en meget god illustration af, at uanset hvordan man skiller og samler, er det stadig væk staten, der har det afgørende ord. Derfor må det blive en meget konkret vurdering, og jeg vil mene, at arbejdsministeren i hvert fald i øjeblikket har så travlt med at legitimere regeringen over for LO og den undrende arbejderklasse i øvrigt og har så travlt med at makulere de forskellige mere eller mindre perspektivrige forslag, han laver, at han overhovedet ikke har tid til at tage sig af dette ansvar.

Det medfører, at det glider over til arbejdstilsynets direktør Erik Andersen, og det er simpelt hen det værste, der kan ske. Hvis Erik Andersen bliver ansvarlig for, at sikkerhedsreglerne overholdes på danske boreplatforme, går det virkelig galt.

Vi har ikke rigtig noget alternativ til det, som faktisk bliver foreslået fra socialdemokratiets side, og det er jo en mærkværdig situation.

Det centrale ændringsforslag er et fra de konservative og et fra regeringen m. m. om, at denne her lovgivning skal dække havanlæg på fremmed territorium. Jeg beklager, hvis fru Lone Dybkjær føler sig i centrum – andre kunne måske lide det – men jeg synes, at de radikales rolle i forbindelse med denne